

Neviden in na cigareti pri Lucifu

Tomaž
Pavčnik

Lucifo je bil nekoliko mršav fant in z roko si je rad segal v lase, si jih kuštral ter poslušal praskanje nohtov na svoji glavi, ki so jo božali neurejeno padajoči šopi gostih las temnega indijanskega leska. Sedel je v fotelju in nepremično zrl v belo steno majhne sobe, iz katere se razen na stranišče ni premaknil že celo popoldne. Njegov nekoliko bledečen obraz je z nepremičnostjo skrival misli, ki so se z neverjet-

no hitrostjo izpodrivale v nedojemljivosti njegovih podstrešnih hodnikov. Iznenada mu je zaigral rahel nasmešek, vendar je hitro utonil v globini oči, ki so bile kakor edina živa stvar nad negibnimi upadlimi lici in tanko ustnično črto, ki je bila tako tiha, da je zameglila vse obrazne gubice. Počutil se je, kakor da mu bo čelo prekrilo očesne jamice.

Potem je vstal in se sključene, počasne hoje premaknil do umivalnika ter spil malo vode. Obrisal se je v rokav temne srajce, ki pa ni bila črna; Lucifo namreč ni rad nosil črnih oblek, čeprav za to ni imel posebnega razloga. Pravzaprav še nikdar ni bil odet v črnino, sicer pa to sploh ni pomembno. Nedaleč stran od pipe je bil pepelnik, ki ga je hotel premamiti, da bi pokadil cigareto ali pa... morebiti... joint. S svojim za malenkost nadpovprečno velikim nosom se je sklonil nadenj, se sam zase prisilno zasmejal in mu rekel: »Veš kaj, zdajle mi pa ne paše.«

Prostor je bil knjižnično zadimljen in tkanina na njem se je že dodobra navzelalačnega tobačnega vonja, bilo pa je čutiti tudi nek bolj prodoren in manj prostorski vonj, ki se je v zraku najbrž ljubil s cigaretним in ga grizel s svojimi zelenimi očmi. Lucifo je bil omamljen od tega prostora in v njem je imel dejansko vse, kar je tistikrat potreboval. Predvsem papir in pisalo. Pa cigarete; drugo ga tedaj niti ni zanimalo.

Prisluhnil je tišini samote in slišal le nekoliko zvoneč ton v svoji glavi ali pa mogoče lahko brneč šum nevidnih delcev v zatilju. Občutek vznesečnosti v prsih ga je povzdignil v breztežnost, tako da je čutil tisto intimno svobodo nekje v zadnjici. Nihče ga ni motil. Zato se mu je vsak pogled skozi nemo okno zdel povsem njegov. Kakor slika, v katero zamišljeno zreš in takrat pripada le tebi; in preprih, ki ga slutiš skozi vrata v neznatnem kotu slike, te – s čudežno sinje naelektreno nebolečo sulico – nežno nabode skozi

telo, da potem premakneš pogled k nemirnemu obrazu človeka, ki zaseda osrednjo pozicijo na platnu. Nekaj časa še stojiš tam in poslušаш nove in stare viharje, ki se podijo v tebi, nato odideš in si pomirjen. Postarana in suha zimska pokrajina brez snega, ob kateri so kakor spomin ležale hiše, ki so spale v praznem mestu, se mu je naselila v pogled; tako da ga je potegnilo v notranjost, koder se je vse to kakor drseč puščavski pesek razširjalo po njem. Pozabil je na rjave okvire okna, ki so bili le še neka senca v kotičkih njegovih oči, katerih svetla točka v sredini se je lesketala na tisti vlažni povrhnjici, ki prekriva zrklo; zaradi žarnice, ki je gorela ob strani. In Lucifu so omahnile veke. Tam, kjer poganjajo trepalnice, so se naselili mravljinci. Mislil je na nekaj, česar v mislih ni znal razporediti v oblikovano celoto. Kakor bi mu govoril tuj glas v njegovi glavi. Odmeval je v mejnice z lobanjo. Bil je visok, oddaljen in sunkoma se je ponavljal še nekoliko dalj v notranjost. Nato se je stresel in odprl oči. Aaahrhg, je odprl usta, ko je zrl pomarančo. Ampak tu si je bil že tujec, igralec z masko, zato se je vrnil vase in jo hladnokrvno pojedel ter mirno čutil kiselkast in sladek okus, ki mu je napolnil prej suho ustno votlino.

Lucifo! Lucifo!, so mu tolkli bobni v njegovi glavi.

»Oprosti, cigarete je konec in moram nazaj v svoj stol!!!«